

1.

Zbliża się, w łuku aorty,
w jasnej krwi:
jasne słowo.

Matka Rachel
już nie płacze.
Zabrany stąd
cały płacz miniony.

Nieruchome, w tętnicach wieńcowych,
nieograniczone:
Ziw, tamto światło.

2.

Temu, który stanął przy bramie, pewnego
wieczoru:

jemu
otworzyłem moje słowo –: widziałem go ku
brzydalowi człapiącego, ku
pół-
ogolonemu, temu
w ubłoconych cholewach piechura
rodzonemu bratu, temu
z krwawiącym
boskim
członkiem,
ćwierkającemu homunkulusowi.

Rabbi, zgrzytnąłem, Rabbi
Löw:

Dla niego
obrzezałem słowo,
dla niego
wpisałem żyjące
Nic w dusze,
dla niego
dwa rozwidlone
kalekie palce przynoszące błogo-
sławieństwo.

Dla niego.

.....

Zatrzaśnij też drzwi wieczoru, Rabbi.

.....

Rozewrzyj drzwi poranka, Ra-

3.

PSALM

Nikogo kto by nas ponownie ugniótł z ziemi i gliny,
nikogo kto by wypowiedział nasz proch.
Nikogo.

Błogosławimy Ciebie, Nikogo.
Dla twojej miłości chcemy
kwitnąć.
Dla spotkania z tobą.

Nicością
byliśmy, jesteśmy i zawsze
pozostaniemy, kwitnąc:
róża Nicości
róża Nikogo.

Ze
słupkiem jasnym jak dusza,
z pręcikiem pustynnym jak niebo,
korona czerwona
słowa purpurowego, które śpiewaliśmy
ponad, wysoko ponad
cierń.

4.

KIEDY NIE WIEM, NIE WIEM,
bez ciebie, bez ciebie, bez Ciebie,

wszyscy przyjdą,

ci,
z własnego wyboru bezgłowi,
którzy przez całe życie, wymóżdzeni, o szczepie
o bez-Ciebie
śpiewali:

Aszrej,

słowo pozbawione sensu
transtybetańskie,
wstrzyknięte
w zakute w hełmy
jajniki
Pallas
Ateny
Żydówki,

i kiedy on,

on,

płodny,

pobrzękiwać będzie karpackie Nie-Nie,

wtedy Allemande
zacznie robić koronki
by wyrzygać
swoją nie-
śmiertelną
pieśń.

5.

STRETTO

★

WYPĘDZONY
w teren,
nieomylnym śladem:

Trawa, porozpisywana osobno. Kamienie, białe,
z cieniami źdźbeł:
Nie czytaj już – patrz!
Nie patrz już – idź!

Idź, twoja godzina
nie zna sióstr, ty jesteś –
jesteś w domu. Wolno, koło
toczy się samo z siebie, szprychy
wspinają się,
wspinają się po szerniałym polu, noc
nie zaprasza gwiazd, nigdzie
o ciebie nie pytają.

★

Nigdzie
o ciebie nie pytają –

Miejsce, gdzie leżą, ma
nazwę – i nie ma
żadnej. Nie tam oni leżeli. Coś
leżało między nimi. Poprzez to
nie widzieli.

Nie widzieli, nie,
o słowach
mówili. Żaden
się nie obudził,
sen
opadł ich.

★

Opadł, opadł. Nigdzie
nie pytają –

To ja jestem, ja,
leżałem między wami, byłem
otwarty, byłem
słyszalny, tknąłem was, wasz oddech
się dostosował, to ja
stale jeszcze jestem, wy
tak rzeczywiście śpiący.

★

Stale jeszcze jestem –

Latami.
Latami, latami, palec
maca do góry, do dołu, maca
wszędzie dookoła:
szwy, namacalne, tutaj
rozdzielają się, jeden od drugiego, tutaj
z kolei zrastają się ze sobą – kto
to przykryje?

★

Przykrył go
– kto?

Przyszło, przyszło.
Przyszło słowo, przyszło,
przyszło skroś noc,
chciało błyszczeć, błyszczeć.

Popiół.
Popiół, popiół.
Noc.
Noc-i-noc. – Idź
do oka, do wilgotnego.

★

Do
oka, idź,
do wilgotnego –

Orkany.
Orkany, od zawsze,
zawirowanie partykuł, reszta,
ty
dobrze to wiesz, my
czytaliśmy to w książce, i było to
mniemanie.

Było, było

mniemanie. Jak
uchwyciliśmy się –
tymi
rękami?

Było również napisane, że.
Gdzie? My
osłoniliśmy to ciszą,
karmioną trucizną, wielką,
zieloną
ciszą, płatkami kwiatowego kielicha, wisiała
myśl o czymś roślinnym tam –
zielona, tak
wisiała, tak,
pod złośliwym
niebem.

O czymś, tak,
roślinnym.

Tak.
Orkany, par-
tykuł zawirowanie, pozostał
czas, pozostał,
by spróbować z kamieniem – był
gościnnie, nie
przerwał naszego słowa. Jak
dobrze nam było:

Ziarniście,
ziarniście i włókniście. Łodygowato,
gęsto;
gromadnie i promieniście; guzowato
płasko i
grudkowato; luźno, roz-
gałęziowato –: on, nie
przerwał naszego słowa,
mówiło,
mówiło chętnie do naszych suchych oczu, zanim je zamknęło.

Mówiło, mówiło.
Było, było.

My
nie poluzowaliśmy się, staliśmy
pośrodku, jak

porowata budowla
i przyszło.

Przyszło na nas, przyszło
przez, zeszyte
niewidocznie, zeszyte
aż do ostatniej membrany,
i
świat, tysięczny kryształ,
wystrzelił, wystrzelił.

★

Wystrzelił, wystrzelił.
Wtedy –

Noce, rozpadłe. Kręgi,
zielone lub niebieskie, czerwone
kwadraty; ten
świat stawia swój najgłębszy byt
w grę z nowymi
godzinami. – Kręgi,
czerwone lub czarne, jasne
kwadraty, żaden
cień lotu,
żaden
stół pomiarowy, żadna
dusza dymna nie wznosi się i nie gra.

★

Wznosi się i
gra –

O zmroku, przy
skamieniałym trądzie,
przy
naszych rękach, uciekających, w
skrajnym odrzuceniu,
ponad
kuloodporną pułapką,
na rozsypanym murze:

widoczne, na
nowo: te
bruzdy, te

chóry, wówczas, te
psalmy. Ho, ho-
sanna.

Czyli,
stoją jeszcze świątynie. Jakaś
gwiazda, z pewnością,
może jeszcze udzielić światła.
Nic,
Nic nie jest stracone.

Ho-
sanna.

O zmroku, tutaj,
rozmowy, szare jak dzień,
ślady wód gruntowych.

★

(-- szare jak dzień,
ślady
wód gruntowych –

Wypędzony
w teren,
nieomylnym
śladem:

Trawa.
Trawa,
Porozpisywana osobno).

6.

POD OBRAZEM

Chmara kruków nad falą pszenicy.

Którego nieba błękit? Tego na dole? Na górze?
Spóźniona strzała, przynaglana przez duszę.
Nasilający się furkot. Przybliżający się żar. Obu światów.

7.

POTĘGI, PRZEMOCE

Tam z tyłu, w bambusach:
szczekający trąd, symfonicznie.

Ucho
które Vincent ofiarował
jest u celu.

8.

OKNO SZAŁASU

Okno, ciemne:
jak okno szałas. Gromadzi w sobie to,
co światem było, co światem pozostaje: wędrujący
wschód, tych
unoszących się, tych
istot ludzkich-i-Żydów,
lud-z-obłoku, magnetycznie
przyciąga cię, palcami serdecznymi,
ku sobie, ziemia:
i ty przychodzisz, przychodzisz,
zamieszkamy w końcu, zamieszkamy, cóż to

– oddech? imię? –

błądzi nad osieroconą ziemią,
tanecznie, koślawo,
skrzydło
aniola, obciążone tym co niewidzialne, ze
stopą boleśnie otartą, głowa
natrętnie ostrzyżona
czarnym gradem, który
spadł też tam, w Witebsku,

– i oni, ci którzy ją obsiali, ci
ją anulują
mimetycznym przeciwpancernym szponem! –,

idzie, błądzi,
szuka
szuka u dołu,
szuka na górze, daleko, szuka
okiem, sprowadza
Alfa Centauri w dół, Arktur, sprowadza
promień światła z grobów,

idzie do getta i Edenu, obrywa
i układa konstelacje w których on,
istota ludzka, ma potrzebę zamieszkać
tutaj,
wśród ludzi,

kroczy
śród liter i liter duszy śmiertelnej-
nieśmiertelnej,
idzie od alef do jud, i idzie dalej,

buduje sobie gwiazdę Dawida, pozwala jej
wybuchnąć, raz,

pozwala jej wygasnąć – tam ona stoi,
niewidoczna, stoi
przy alfie i alefie, przy jud,
i innych, blisko
wszystkich: w
tobie,

bet, – to znaczy
dom, gdzie stoi stół ze

światłem i światłem.

9.
MERIDIAN

10.

PEWNEGO RAZU,
Przydarzyło mi się że go usłyszałem,
to on obmywał świat,
niewidoczny, przez całą noc,
niezaprzeczalnie.

Jeden i nieskończony,
zglądzony,
ładzić.

I było światło. Ratunek.

11.

W RZEKI na północ od przyszłości
rzucam sieć, którą ty
z namysłem obciążasz,
przez kamienie pisanymi
cieniami.

12.

TY, BĄDŹ TYM KIM JESTEŚ, zawsze.

*Stant vp jherosalem inde
Erheyff dich*

Również ten kto zerwał więź z tobą,

*Inde wirt
erluchtet*

ponownie odnowi ją, we wspomnieniu

łykałem grudki błota, w wieży,

języka, lizeny ciemności,

*kumi
ori.*

13.

FRANKFURT, WRZESIEN

Ślepa bariera, z
brodą świetlistą.
Sen chrabąszcza
całkowicie ją oświetla.

Z tyłu, kratowanego narzekania,
otwiera się czoło Freuda,

na zewnątrz,
łza ciężko milcząca
krystalizuje się w zdanie:
„Po raz ostatni
psychologia.”

Pseudo
kawka
biesiaduje.

Zwarcie krtaniowe
śpiewa.